

Συνεδριον ντοτόρων πολλών και θαφόρων.

Φ. — Κι' ἐπὶ γαίνα, βρε Περικλῆ, με' τόσην εὐθυμίαν
πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν,
τὸ καταστράπτων κτίριον,
τὸ καλλιστεγνόν,
ὅπου δὲν ἔχει κτίριον
Ἀκαδημαϊκόν.

Ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ Διὸς ἡ πάγκαλος ἡ κόρη,
κι' ὁ μουσιγέτης ὁ σεμνὸς
ἀντίκρυ κ' ἔταξε γυμνὸς
τῆς Ἀθῆναις τὸ δάρυ,
καὶ κάποτε διέστειλε τὰ μουσικὰ του χεῖλη
καὶ γὰρ τὴν ἀσφαλτόστρωσιν τῶν δρόμων τῆς ὁμίλει.

Ἐμαθες, Ἀθηνοῦλα μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;
ἀκόμῃ δὲν τέλειωσες κι' ἡ τοῦ Σταδίου στράτα.
Γιὰ κῦττα τὴν ἀπὸ ψηλὰ πῶς ἔχει καταντήσει...
σωρὸς κεράμων καὶ πετρῶν χωρὶς κανένα σχῆμα...
μήτε κι' ἀγριοκἀτωκοῦ μπορεῖ νὰ περπατήσει,
μήτε κι' ἀγριομουλάρος μπορεῖ νὰ κἀνῃ βῆμα.

Καὶ πόλιν τὸ πολιοῦθρον μ' ἀράματα γεμάτο...
καμάρωσε τὸ σὺ θεὰ σοφίας αἰδίου,
κι' ἔλα κι' ἔμεις οἱ δύο μας νὰ κατεβούμε κάτω
καὶ σκαίτηγ — οἷγκ νὰ παίξουμε στὸν δρόμο τοῦ Σταδίου.

Με παπουτσία σιδερένια, με' τροχούς σὲ κάθε πόδι,
ὡς κατέβωμε, θεὰ μου, με' στὴν πόλιν τὴν εὐώδη,
κι' ἄς ἴδουμε τώσων δρόμων βελτιώσεις δίχως τέλος,
κι' ἄς τσακίσωμ' ἐκεῖ πέρα κάθε τορνευτὸν μας μέλος.

Ἐλθωμεν μετὰ παιάνων
στὸν κλεινὸν κοπροστεφάνων
τὴν εὐωδίσσαν γῆν,
ποῦ λαμπρὸς καὶν τῆς πέρεπαι,
καὶ πρὸς ἀτακτον φυγήν
γῆγενεῖς καὶ ξένους τρέπει.

Παιτάρειε καὶ πῆδα,
κουρασμένη στὴν ἀσπίδα
μὴ γλαυκῶπις μουχομοῦ,
κι' ἀνακτεῦσθαι ὁμοῦ
ὑπὸν ὁμών εὐωδίαν,
ὅπου θέλγει τὴν καρδίαν.

Νὰ καὶ πρῶτῃ καὶ δευτέρῃ,
νὰ καὶ τρίτῃ καλλιτέρῃ,
κι' ἄλλῃ παιάνων ν' ἀνοῖξη
κι' εὐωδία νὰ μᾶς πνίξη.

Πηλὸς ἀπάνω στὸν πηλὸ,
κοτρώνι στὸ κοτρώνι...
μὰ κῦτταξε παρακαλῶ
καὶ τὸν Κολοκοτρώνη.

Ἐν μέσῳ λάσσης καὶ πετρῶν, κεράμων, τοῦβλων, ξύλων,
κι' ἄλλων ὧλων ποικίλων,
κι' ἀπὸ πλεθρὸν εὐωδίων χειροτεγνισμένους
θαυμάζει χαλκίους κι' αὐτὸς χαλκοπροσώπων μένος.

Ἀπὸ θαρρῶ τῆς ἔλεγε, βρε Περικλῆ, κι' ἐκείνη
τὴν κεφαλὴν ἐκίνη,

κι' ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον με' τόσην ἀηδίαν
ἀπὸ τὸ χάλι τῶν κλεινῶν κι' ἀπὸ τὴν εὐωδίαν.

Κι' ἔλεγε στὸν Ἀπόλλωνα τοῦς δρόμους, μουσιγέτη,
ὡς τώρα θὰ τοῦ τέλειωγες καὶ Τοῦρικο Ντοβλέτι,
μὰ μὴ τέτοια προκοπὴ φασκέλοιστῃ καὶ βράστη
μ' αὐτὸ τὸ κοπροστεφάνων τῶν Ἀθηναίων ἀστῆ.

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπὶ γαίνα με' τόσην εὐθυμίαν
πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν.
Καὶ τόσος κόσμος ἔμπαινε περιέρχους ἐκεῖ,
κι' ἔσταθιχα καὶ ἔρώτησα καμποσούς κεγηνὸς
μήπως ἀνεκρηχθῆσαν Ἀκαδημαῖκοι
χωρὶς νὰ μάθωμε κι' ἔμεις τὸ μέγα γεγονός.

Ὅχι μοῦ λένε, Περικλῆ, πολὺ ἔξοροι πολῖται,
μέγα κατὰ τῆς φθίσεως Συνεδρίων τελεῖται,
κι' ὅσοι στὴν Ἀκαδημίαν εἰσερχοῦνται, σκαρτάδε,
εἶναι σωτήρες λατοῦ, Ρωμηῶν Ἀσκληπιάδα,
μεγάλου στὴν ποσότητα, μεγάλου στὸ ποῖόν,
ἀλεκτρυνόνας θύοντες εἰς τὸν Ἀσκληπινόν.

Τότε κι' ἐγὼ με' τοὺς γατροὺς ἐμπῆκα γὰρ ν' ἀκούσω
καὶ τῆς Ἀκαδημίας μας ἐθαύμαζα τὸ λοῦσο,
καὶ κόσμος ἔσπεκ ἔξυμνῶν
παλῆα καὶ νέα κλέη,
κι' ἄκουσα πόλιν τὸν γυμνὸν
Ἀπόλλωνα νὰ λέη:

Γόμαθες, Ἀθηνοῦλα μου, τὸ θλιβερὸ μαντάτο;
μὲς στὴν Ἀκαδημία μας μὰς εὔησαν ντοτόροι,
καὶ γὰρ τὴν φυματίωσι φωνάζουν ἐκεῖ κάτω,
καὶ μὴ ρωτᾷς τί γίνεται χαριτωμένη κόρη.

Μὴ κατεῖς σωρὸς πετρῶν,
μήτε τρύπας ὑπὸν ὁμών,
βλέπε πλῆθος λατρῶν
κι' ἔορ πρὸς αὐτοὺς εὐγνῶμων.

Με' τσαυτὴν προθυμίαν
καὶ με' δύναμιν Τιτάνων
ἦλθαν στὸν Ἰσοτερέωναν
τὴν σεπτὴν Ἀκαδημίαν.

Τι Συνέδριον μεγάλο!...
σ' ἔλα τὰ θεώματα
δὲν ἀκούεις τίποτ' ἄλλο
παρὰ γὰρ φυματία.

Ἄκου Γαλιηνὸς ποικίλους...
ἀκου στόματα στωμίλα
πῶς μυλοῦνε γὰρ βασιλοῦς
καὶ μικρόβια ποικίλα.

Βλέπε φῶς ἐπιστημόνων,
ποῦ δὲν ἤλθανε τοῦ κάκου,
καὶ πνοὴν βαρεῖαν ἀκού
ἀπὸ στήλαια πνευμόνων.

Βλέπε τούτους με' διόπτρας κι' ἄλλους με' μονιέλα
πῶς προσέχουν πῶς σπουδαίζουν,
πῶς μᾶς διασποδαίζουν
μὲ πασχόντων ἀντίετα.

'Αθηνά χαριτωμένη,
ποία τέρψης ἀληθῆς
σήμερον ἀναγεννᾷται.

'Στῶν χαρίτων τὰ τεμένη
νόσος χαριτοβριθῆς
καὶ περιφθίμος πλανᾷται.

Μὲ τῶν λατρῶν τοὺς βόμβους
πνεῦμα καὶ ψυχὴ κρηφῆ,
πλὴν καὶ ἰδρώτος βλέπω θρόμβους
ἀπὸ μέτωπα σοφῶ.

Τὸ πάγκαλον πτολιέθρον σκεπάζει σκοινούελλα,
καὶ φθάνουν μὲ τὸ χῶμα
'στὸ μουσικὸν μου στόμα
καὶ φθισιῶντων πτίετα.

Μὲς'στην 'Ακιδιμήα μας, ποὺ δρεῖ περιφανῶς
μὲ παλαιὰ νομίσματα Σβορώνος ὁ τρανός,
μέσα 'στην εὐχλον ἦχῳ ποικίλων νομισμάτων
καιρῶν ἀρχαιοτάτων,

ὁποῦ πολλοὶ μὲ στόματα τὰ βλέπων κακηναῖα
καὶ λέξις εἶχα τὰ παλῶν γὰρ τὰ καὶ κάνω νέα.

'Εδῶ ποὺ λάμπουν τόσαι μναί καὶ δαρεικοὶ στατήρες
συνήλθαν, 'Αθηναῖα μου, τόσοι χρᾶτοί σωτήρες
μὲ δύναν' Ἀσκληπιοῦ
κατὰ μιᾶς φθοροσκοπιῶ,
καὶ σήμερον ἐκπαίρονται κατὰ τῆς ἐκπαίδου
καὶ λέγουν τὸς ἄνθρωπὸν κατὰ τῆς ἀνιδου.

Κι' ἐνὶ κυττάζῳ μὲ χαρὰν 'Ασκληπιοῦς σωτήρας
ἀπτόχτοι νὰ μάχωνται κατὰ τῆς ὀλεθρίας,
βλέπω καὶ δύστυχα παιδιὰ μ' ἕνα σωρὸ βιβλία
μέσα σὲ τρώγας σκοτεινῶς, ποὺ λέγονται Σχολεῖα,
κι' ἀπὸ τὰ σκοπιστήρια τῆς γῆς αὐτῆς τῶν φώτων
φωναῖζαν τὰ τοὺς στάδιον τῆς φθίσως τοὺς πρώτων.

Τὰ νέα παιδαγωγικά παρατήρῳ συστήματα,
ποὺ βρώστα καὶ βλαστήματα,
καὶ βλέπω τὴν γυμναστικὴν, ποὺ λέγεται πανακεία
καὶ φάρμακον σωτήριον,
νὰ γίνεταί μαρτύριον
σὲ βρόφη καὶ μερῶνα.

Καὶ βλέπω τόσα ἦγια παραβασανισμένα,
κι' ἀπὸ τοὺς ἀθλοὺς τοὺς πολλοὺς
βλέπω λυμένους ἀπαλούς,
ἐξήχα κατεβασμένα

Γονεὶς εὐδαιμονας κυττῶ,
ποῦχουν παιδιὰ μακάρια
μὲ μούτρα σὰν σουδῶνα,
κι' ἀγῶλλομα καὶ χαρῶν
τὴν ἡλικίαν τῆς χαρᾶς, τῆς καλλονῆς, τῆς δρόσου,
καὶ λέγαν τὸ στάδιον τοῦ δευτέρου τῆς νόσου.

Βλέπω τοὺς πρώτους κἀλλικας
τοῦ καθενὸς παιδίου,
ἀλλὰ καὶ τόνους χιλιῶς
εἰς τὴν δόδον Σταδίου,
καὶ λῆκουας καὶ ὀδοφράγματα καὶ τρύπας ὀπνομόμων,
κι' ἀναφανῶν μὲ τρόμον
τρίτον τῆς νόσου στάδιον
εἰς τὸ κλεινὸν Παλλᾶδιον.

Βλέπω, γλαυκῶπες 'Αθηνά,
μέγα χαρτοβασίλειον,
πρωτότυπον ἀληθινὰ
καθ' ἑλπὴν τὴν ὑψηλίον,
ποῦ μὲ χαρτὰ νυχθημέρον τὸν κλῆμον παραδέρνει,
καὶ τέτοια δίνει μοναχὰ, καὶ τέτοια μόνο πέρνει,
καὶ τότε 'στὸ χαρτομανὲς χαρτοβριθῶν σπητόρων
φωναῖζαν τὰ τοὺς στάδιον τὸ καὶ θανατηφόρον.

Κόρη τῆς σοφίας πῆδα,
καὶ τὴν κεφαλὴν μου κλίνων
'στὴν χρυσὴν σου τὴν ἀσπίδα
βλέπω παῖδας τῶν Ἑλλήνων
ἀπὸ τῆς 'Αμερικῆς
νὰ γυρίζουν φθισικοί.

'Ελα τώρα νὰ γελᾷσης
τοῦ Διὸς βροντῶσα κόρη...
ποία φθισιδῶσα πλῆσις
μοχητοῦ θὰ δρᾷς δόρυ.

'Εδῶ λαμπρὸν φωτῶριον
πρὸς ἐρωστον ἀγῶνα...
θὰ γίγῃ Σανατόριον
κι' εἶσι' στὸν Ἑλικῶνα.

Μᾶς περιμένουν ἀληθῶς ἀλλοκοτὰ θεάματα,
καὶ μέσα 'στὰ χρυσάλλια τῆς Κωστῆλας νάματα,
ὁποῦ τὸ πᾶν ἔλουζοντο τὰ σώματα τὰμβρόσια
Μουσῶν καλλιτελῶν,
κι' ἔβλεπες στεφανοῦντο πνευματικὰ συμπόσια
λίαν κοῖτιον κλῆδον,
τώρα δ' ἀπολυμαίνονται τὸν φθισικὸν ἱμάτιον,
πτίετα καὶ φυμᾶτα.

Μὲς'στην φθισιδῶσαν φύσιν
καὶ σύ, κόρη, θὰ φανῇς
ὅτι ῥέπεις πρὸς τὴν φθίσιν
καὶ τοὺς ἐλλειογενεῖς.

Γκοῦχ καὶ γκοῦχ καὶ σὺ θὰ βίαιες, 'Αθηνά τῆς ἀετῆς,
τῆς εἰρηγῆς καὶ τῆς μάχης,
μὴτε δύναναι δὲν διδῆς
τὴν ἀσπίδα νὰ κρατῇς.

'Ὅμως σκίρτα, θεῖα κόρη,
καὶ τοὺς πάντα παρηγόρει.
Πιθάνον νὰ ῥγοῦν Τυρταῖοι φθισικῶν ἐνδομαχῶντες
περὶ προκατόρων θήρας,
μὰ καὶ Πίνδαρος μεγάλῳ ἄνυμῳ φθισικῶντες
λατρὸς φθισιονίας.

Πάλλε δόρατα, Παλλάς,
καὶ μὴν παύης νὰ γέλῃς
μετ' ἐμοῦ τοῦ χρυσοστόου, μετ' ἐμοῦ τοῦ μουσικέτου,
κι' ἐπευφήμει τὸν αἰῶνα τὸν χρυσοῦ τοῦ Περυλῆτου.

Τέτοια καὶ ἄλλα τῆς ὀμῆς, καὶ ἐγὼ τότε, μουσικῆ,
κεκρινόση, φθισικῆ,
περίεσσα καὶ πάλιν εἰς ἐκστάσεις σὰν θάλασσης,
καὶ γεραίρων Ἰπποκράτους ἡδὲ τὰ καὶ μὲ δόξης.

**Μετὰ φθισικὴ μεγάλη,
ποῦχει μεγάλο χῆλε.**

Π.—Κι' ἐγὼ ποὺ λῆς σὰν αἰλουρος κηδὼν ἀνεροκώμην
ἐκάνω σὲ βουτὰ πετρῶν μὲ σκοπισμένη κόρη,